

On abans caïen bombes, avui corre una pilota; on abans lluitaven soldats avui s'enfronten jugadors; on abans es disparava avui es xuta; on abans hi havien trinxeres avui hi ha banquetes; i on abans hi havien pobles, avui hi ha localitats. El passat 15 d'abril es va produir en Cantàbria una notícia que podria esdevenir tot un símbol d'aquesta comparació entre els camps de batalla i els terrenys de joc, entre la guerra i el futbol.

En Torrelavega, la pala d'una màquina excavadora que remenava el terreny de joc de l'estadi "El Malecón" va topar amb un explosiu del qual els experts, després d'analitzar-lo, han assegurat que és una bomba de la Guerra Civil de 1936. L'artefacte, de quasi un metre de longitud, l'han trobat a cinc metres de profunditat. El descobriment casual podria haver estat catastròfic, ja que la bomba mantenia intacta i efectiva tota la càrrega. La premsa esportiva explicava que la por del treballador fou immensa. I no és per a menys: durant molts anys el Gimnàstica Torrelavega, un equip de Segona B, ha estat jugant sobre la bomba, una espècie de mina adormida.

Està estudiat que l'esport competitiu és un dic, un mur de contenció de la guerra i de la destrucció, i que té, entre d'altres, una funció universal: ritualitzar i sublimar els conflictes reals per a permetre d'aquesta manera "el manteniment d'un cert nivell de dinamisme d'una societat i renovar les bases de la cohesió social", en paraules de Peter Marsh, un home que ha dedicat part de la seua vida a examinar la violència com a factor humà. És una teoria que possiblement guarda certa validesa cada vegada que, posem per cas, Barça i Madrid es troben, si bé el futbol no soluciona, evidentment, cap problema social o nacional. En tot cas, tant de bo que l'esport acabara totalment les guerres, però fins i tot el futbol pateix comportaments violents. On abans caïen bombes, avui corre una pilota; on abans lluitaven soldats avui s'enfronten jugadors; on abans es disparava avui es xuta; on abans hi havien trinxeres avui hi ha banquetes; i on abans hi havien pobles, avui hi ha localitats. El passat 15 d'abril es va produir en Cantàbria una notícia que podria esdevenir tot un símbol d'aquesta comparació entre els camps de batalla i els terrenys de joc, entre la guerra i el futbol.

En Torrelavega, la pala d'una màquina excavadora que remenava el terreny de joc de l'estadi "El Malecón" va topar amb un explosiu del qual els experts, després d'analitzar-lo, han assegurat que és una bomba de la Guerra Civil de 1936. L'artefacte, de quasi un metre de longitud, l'han trobat a cinc metres de profunditat. El descobriment casual podria haver estat catastròfic, ja que la bomba mantenia intacta i efectiva tota la càrrega. La premsa esportiva explicava que la por del treballador fou immensa. I no és per a menys: durant molts anys el Gimnàstica Torrelavega, un equip de Segona B, ha estat jugant sobre la bomba, una espècie de mina adormida.

Està estudiat que l'esport competitiu és un dic, un mur de contenció de la guerra i de la destrucció, i que té, entre d'altres, una funció universal: ritualitzar i sublimar els conflictes reals per a permetre d'aquesta manera "el manteniment d'un cert nivell de dinamisme d'una societat i renovar les bases de la cohesió social", en paraules de Peter Marsh, un home que ha dedicat part de la seua vida a examinar la violència com a factor humà. És una teoria que possiblement guarda certa validesa cada vegada que, posem per cas, Barça i Madrid es troben, si bé el futbol no soluciona, evidentment, cap

problema social o nacional. En tot cas, tant de bo que l'esport acabara totalment les guerres, però fins i tot el futbol pateix comportaments violents.